

Førlangendets Indhold samt af Modpartens Paastand i denne Anledning. Den nærmere Begrundelse og Udvikling foregaar mundtligt.

I Reglen affiges Kjendelse strax; men dersom det findes nødvendigt, kan Sagen udsættes, for at Retten kan raadslaa. Saadan Udsættelse bør dog altid være saa kort som mulig og ikke uden største Nødvendighed være længere end til næste Dag.

Foregaar Bevisbehandlingen for en anden Ret end den, ved hvilken Sagen isærigt behandles, afgjøres opstaaede Tvistigheder af hin.

Søvrigt komme de i Kapitlet om Bevis givne nærmere Regler til Anvendelse.

§ 195.

Naar Bevisførelsen er endt, udtale Parterne sig endelig over Bevisførelsens Resultat samt over Sagen i det Hele, derunder ogsaa over Retspørgsmaalene i samme.

Retten's Formand slutter Forhandlingerne saavel over Sagen i det Hele som over enkelte Punkter, naar disse skjønes at være tilstrækkeligt behandlede.

Naar Parterne have udtalt sig, eller Formanden slutter Forhandlingerne, optages Sagen til Dom.

Kapitel III.

Om Bevis og Bevisførelse.

§ 196.

Bevis kan føres haade direkte og indirekte. Alt, hvad der efter sin Natur er istand til at bidrage til Sagens Oplysning, kan benyttes som Bevis. Undtagelse herfra finder kun Sted, hvor Loven hjemler det.

§ 197.

Om Noget er bevist eller ikke, afgjøres af Retten, uden at denne i sit Skjøn herover er bunden eller begrænset ved andre Regler end dem, som Loven hjemler.

§ 198.

Spørgsmaal om Bevisbyrden afgjøres efter den hidtil gjældende Ret. Parterne kunne ikke fordrø nogen foreløbig eller særskilt forudgaaende Bestemmelse af Retten om Bevisbyrdens Fordeling, men maa selv afgjøre, hvilke af de Omstændigheder, for hvilke Retten har fordret Bevis, det tilkommer dem at bevise, og i Overensstemmelse hermed begjære Afgang til at føre Bevis.

§ 199.

Er der imellem Parterne Strid, om en Skade er forarsaget, eller hvilken Erstatning der skal gives, har Retten, naar den ifølge de Oplysninger, som foreligger eller indhentes (§ 264), maa anses for at være istand hertil, at afgjøre disse Spørgsmaal efter et frit Skjøn over alle i Betragtning kommende Omstændigheder. Erstatningen anslaaes i Reglen til en rund Sum.

§ 200.

Retten har efter frit Skjøn at afgjøre, om og hvorvidt Domme, der i Straffesager ere overgaaede nogen af Sagens Parter, i den foreliggende Sag skulle anses for at afgive Bevis.